

Sygnatura akt VIII Ga 228/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 roku, w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego "Lasy Państwowe" Nadleśnictwa S. w (...)

przeciwko Z. C.

o zapłatę,

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 11 kwietnia 2013 roku sygnatura akt V GC 94/13.

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VIII Ga 228/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo S. w S. Krajeńskich wniosła pozew przeciwko pozwanemu Z. C., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo-Handlowe (...) w D., w którym domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.407,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód dochodzi od pozwanego zapłaty kary umownej za nieodebrany surowiec drzewny na podstawie umowy sprzedaży nr (...) z dnia 27 grudnia 2011 roku naliczonej w kwocie 1.407,90 zł. Pozwany obciążony notą księgową nr (...) z dnia 16 sierpnia 2012 roku oraz wzywany do zapłaty nie uregulował zadłużenia. Pozwany wyjaśnił powodowi, że na skutek trudności ze zbytem produkowanych wyrobów ograniczył wielkość produkcji i dlatego zrezygnował z odbioru drewna.

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim w dniu 12 grudnia 2012 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt V GNc 2530/12, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany Z. C. wniósł w przepisany termin sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i domagając się oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że zawarł z powodem w dniu 27 grudnia 2011 roku umowę sprzedaży surowca drzewnego o łącznej masie 120 m³ w okresie od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 30 czerwca 2012 roku. Pozwany przyznał też, że nie odebrał zakontraktowanego drewna. Pozwany wskazał, że odmówił zapłaty naliczonej kary umownej, ponieważ nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie umowy, gdyż w czasie realizacji umowy powód wprowadził okoliczności nieznane pozwanemu w momencie jej podpisania, a mające istotny wpływ na jej realizację. W trakcie realizacji umów zawartych z Lasami Państwowymi okazało się, że pozwany nie będzie w stanie odebrać całości surowca zakontraktowanego na pierwsze półrocze 2012 roku. Pozwanemu zależało, aby wywiązać się z umów dlatego pismem z dnia 24 kwietnia 2012 roku zaproponował Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w R. odstąpienie surowca w drodze cesji m. in. z Nadleśnictwa S.. Nadleśnictwa nie wyraziły zgody na zawarcie umowy cesji na dotychczasowych warunkach, a swoje stanowisko motywowały decyzją Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych. Lasy Państwowe praktykowały zawieranie umów cesji, na podstawie których masę odebranego surowca zaliczano na poczet historii zakupu cesjonariusza. W oparciu o takie warunki pozwany zbył część drewna z II półrocza 2011 roku. Pozwany wskazał, że pismem z dnia 18 maja 2012 roku wystąpił z zapytaniem do Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w S. o możliwość zawarcia umowy cesji. (...) w S. pismem z dnia 24 maja 2012 roku zaprezentowała stanowisko wyrażane przez nadleśnictwa, a dodatkowo wskazała, że zamieszczenie przez (...) w Portalu L.-Drzewnym komunikatu dotyczącego zawierania umów cesji pomiędzy przedsiębiorcami „traktować należy jako upublicznienie wcześniej wewnętrznie przekazanej w obrębie własnej struktury decyzji”. Zdaniem pozwanego stanowisko (...) w S. jest sprzeczne ze stanowiskiem (...) ponieważ komunikat (...), na który powołuje się (...) zamieszczono w Portalu L.-Drzewnym pośród innych komunikatów dotyczących sprzedaży drewna (...) w II półroczu 2012 roku, natomiast pozwany wnioskował o zbycie w drodze cesji surowca z I półrocza 2012 roku

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 roku, sygn. akt V GC 94/13 Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1407,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 listopada 2012 roku do dnia zapłaty, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim kwotę 30 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Wyrok powyższy Sąd oparł na ustaleniu, że strona powodowa zawarła w dniu 27 grudnia 2011 roku z pozwanym Z. C. umowę sprzedaży nr (...), której przedmiot stanowiła sprzedaż przez powoda pozwanemu surowca drzewnego - w ilości 120 m³, o szacunkowej wartości 29.640 zł, w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku. Sprzedaż drewna miała się odbywać w oparciu o uzgodnione na piśmie harmonogramy. W § 4 ust. 5 umowy strony ustaliły, że realizacja umowy w granicach plus/minus 5 % masy surowca oznacza jej wykonanie. W § 9 ust. 1 i 2 umowy strony ustaliły, że sprzedający będzie wystawiać faktury niezwłocznie, lecz nie później niż 7 dni po odbiorze przez kupującego danej partii surowca drzewnego, na podstawie obowiązującego dokumentu tj. kwitu wywozowego lub specyfikacji wysyłkowej. Zapłaty za faktycznie zakupioną ilość surowca drzewnego (plus podatek VAT) kupujący miał dokonywać na rachunek bankowy nadleśnictwa w formie przedpłaty. W przypadku zapłaty przelewem za dzień dokonania zapłaty uznaje się datę wpływu środków na rachunek bankowy sprzedającego. W § 10 umowy strony ustaliły, że w przypadku niedotrzymania warunków umowy każda ze stron umowy jest uprawniona do wypowiedzenia jej z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia, złożonego najpóźniej na koniec miesiąca poprzedzającego bieg wypowiedzenia, którego okres obejmuje jeden pełny miesiąc kalendarzowy. Zgodnie z § 11 umowy wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej, pod rygorem nieważności. Zgodnie z § 5 ust. 7 umowy jeżeli stopień realizacji sprzedaży ustalonej w umowie (półrocznym harmonogramie) wyniesie poniżej 95 % sprzedający lub kupujący zapłaci karę umowną w wysokości 5 % wartości netto nieodebranego lub nieprzygotowanego do sprzedaży drewna. Do wyliczenia wartości kary przyjęta zostanie uzyskana przez kupującego w trakcie realizacji umowy cena danej grupy handlowo-gatunkowej, a w przypadku braku realizacji, cena zaproponowana przez kupującego w systemowej aukcji internetowej w aplikacji e-drewno. W takim przypadku dla drewna wielkowymiarowego jego cena ustalona będzie w oparciu o układ klas jakościowo-wymiarowych przedstawionych w polu „kalkulator cen”. Zgodnie z § 5 ust. 8 w przypadku, gdy niewykonanie ilościowej umowy jest mniejsze od masy transportowej jednego ładunku, a jednocześnie przekracza ustalone 5 % odstępstwo od umówionego stopnia realizacji, kary umowne nie są naliczane. Zgodnie z § 5

ust. 9 umowy rezygnacja kupującego z zakupu drewna w całości lub części, która nie znajdzie potwierdzenia w drodze pisemnej zmiany umowy, traktowana jest na równi z nieodebraniem drewna i wywołuje skutki prawne opisane w § 5 ust. 7 umowy.

Pismem z dnia 27 czerwca 2012 r. pozwany Z. C. poinformował powoda, że na skutek trudności ze zbytem produkowanych wyrobów ograniczył wielkość produkcji i dlatego zrezygnował z odbioru drewna. Pozwany zwrócił się do powoda z prośbą o odstąpienie od naliczania kar umownych, ze względu na trudną sytuację finansową jego firmy. W okresie od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2012 roku pozwany Z. C. nie odebrał zamówionej ilości 120 metrów³ drewna, o szacunkowej wartości 29.640 zł od powoda. W konsekwencji powód naliczył pozwanemu karę umowną w kwocie 1.407,90 zł (29.640,00 zł x 0,95 x 0,05 1407,90 zł).

W dniu 16 sierpnia 2012 roku powód wystawił pozwanemu notę księgową nr (...) na kwotę 1.407,90 zł z tytułu braku odbioru surowca drzewnego.

W piśmie z dnia 5 października 2012 roku pozwany Z. C. poinformował powoda, że odmawia zapłaty kary umownej i wskazał, że nie może ponosić odpowiedzialności za niewykonanie umowy nr (...), gdyż w trakcie realizacji umowy wystąpiły okoliczności, które w momencie zakupu surowca na I półrocze 2012 roku i w momencie podpisania umowy nie były mu znane, a miały znaczący wpływ na realizację umowy.

Pozwany poinformował powoda, że pismem z dnia 24 kwietnia 2012 roku zaproponował odstąpienie części surowca drzewnego w drodze cesji dla Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...). Jego propozycja nie została przyjęta. Pismem z dnia 24 maja 2012 roku Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w S. poinformowała pozwanego, że od stycznia 2012 roku na podstawie ustaleń Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych przeniesienie wierzytelności wynikających z zawartej umowy na podmiot trzeci, pozostawia na cedencie obowiązek zapłaty za zakupiony surowiec, który na mocy ww. umowy cesji odbierze cesjonariusz, a na przeniesienie wierzytelności i długu wymagana jest zgoda sprzedającego - powoda.

Przystępując do rozważań Sąd stwierdził, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, a jego podstawę prawną stanowił art. 535 k.c.

Znaczna część okoliczności sprawy była bezsporna między stronami, zaś osią sporu była możliwość cesji uprawnień i obowiązków z zawartej przez strony umowy sprzedaży na inny podmiot i zasadność obciążenia pozwanego przez powoda karą umowną. Wysokość naliczonej kary umownej nie była przez pozwanego kwestionowana.

Pozwany wskazał, że odmówił zapłaty naliczonej kary umownej, ponieważ nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie umowy, gdyż czasie realizacji umowy powód wprowadził okoliczności nieznaną pozwanemu w momencie jej podpisania, a mające istotny wpływ na jej realizację, ponieważ nie wyraził zgody na cesję umowy na (...) R..

Sąd powołując się na treść art. 509 § 1 i 2 k.c. i art. 513 § 1 i 2 k.c., art. 516 k.c., art. 519 k.c. wskazał, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, to jest prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia, jak również wskazał na przesłanki przejęcia długu i wyjaśnił, że z materiału dowodowego wynika, iż pozwany czynił próby zawarcia umowy przelewu wierzytelności na (...) R. z jednoczesnym przejęciem długu przez ten podmiot. Nie uzyskał zgody powoda na takie przejęcie długu, a jednocześnie (...) R. faktycznie nie zawarła z pozwanym umowy przelewu wierzytelności. Zdaniem Sądu pozwany mógł przenieść na inny podmiot swoje uprawnienie do odbioru drewna w ilości 120 m³ w pierwszym półroczu 2012 roku i rozliczyć się indywidualnie z tym podmiotem, natomiast byłby nadal zobowiązany do zapłaty za drewno wobec powoda. W związku z tym, zdaniem Sądu, nie można uznać, że brak jest podstaw do obciążenia pozwanego karą umowną naliczoną przez powoda.

Pozwany zawierając umowę sprzedaży drewna z powodem zobowiązał się do odebrania od powoda 120 m³ drewna w I półroczu 2012 roku i zobowiązania tego nie wykonał, a zatem doszło do ziszczenia się przesłanki obciążenia

pozwanego karą umowną z § 5 umowy. Fakt, że pozwany zakładał, że ewentualnie może nie odebrać drewna i scedować to uprawnienie na inny podmiot nie zwalnia go z obowiązku dotrzymania warunków umowy zawartej z powodem. Pozwany nie dochował wymaganej staranności i nie zadbał przy zawieraniu umowy o uzyskanie zgody powoda na przejęcie jego zadłużenia przez inny podmiot, a w trakcie obowiązywania umowy i po jej zakończeniu nie może domagać się aby powód był zobowiązany do wyrażenia takiej zgody, gdyż stanowi to czynność dyspozytywną powoda.

Sąd powołał się na art. 483 § 1 k.c. i przedstawił sposób wyliczenia należnej powodowi kary umownej.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zaś o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c.

Wyrok powyższy zaskarżył pozwany w całości, zarzucając:

1. Naruszenie prawa materialnego przez jego nietrafną wykładnię a to przez przyjęcie, że pozwany wbrew dyspozycji art. 509 k.c. winien był zadbać przy zawieraniu umowy o uzyskanie zgody powoda na przejęcie jego długu przez inny podmiot;
2. sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału przez pominięcie faktu że to zwierzchnik powoda wprowadził już po zawarciu umowy jednostronny umowny zakaz cesji czym uniemożliwił pozwanemu dokonanie cesji.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje wraz z kosztami zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Pozwany w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą polegającą na przetwórstwie drewna pozostaje od lat w stosunkach handlowych z jednostkami terytorialnymi powodowego (...)Lasy Państwowe”, z którymi to zawarł m.in. stanowiącą podstawę sporu umowę sprzedaży (...). W umowie tej strona powodowa nie zawarła umownego zakazu przelewu praw z umowy. Nie zawierało takiego zakazu także zarządzenie nr 51 Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych w sprawie sprzedaży drewna w 2012 roku regulujące zasady sprzedaży surowca. Mając na względzie zarówno doświadczenia z lat ubiegłych, w których dokonywanie przelewu praw do zakupionego surowca praktykowano, jak i obowiązywanie ogólnych regulacji kodeksowych - art.509 § 1 k.c. wobec braku odmiennych postanowień umownych pozwany uznał, iż nadal dopuszczalne jest dokonanie cesji części zakupionej masy na inny podmiot.

Zatem stanowisko Sądu nie zasługuje na aprobatę po pierwsze dlatego, że pozwany chciał dokonać przelewu swych praw do zakupionego drewna czyli służącej mu wobec powoda wierzytelności nie zaś zadłużenia, czego w myśl art. 509 § 1 k.c. może dokonać „bez zgody dłużnika”. Zgoda ta byłaby potrzebna tylko w przypadku wymienionych w przepisie zastrzeżeń a takich Sąd w przywołanych dokumentach nie znalazł.

Po drugie nawet podzielając pogląd Sądu i przyjmując wynikający z dwustronnie obowiązującego wzajemnego charakteru umowy fakt, że pozwany był nie tylko wierzycielem powoda uprawnionym do żądania wydania przedmiotu zakupu ale i zarazem dłużnikiem z tytułu obowiązku zapłaty za zakupiony towar, to należy zauważyć, że dług ten mógł powstać najwcześniej w chwili zgłoszenia się uprawnionego po odbiór (przedpłata) i sama cesja wierzytelności nie musiała spowodować zmiany dłużnika. Wówczas wprawdzie również doszłoby do odmowy wydania drewna cesjonariuszowi i niezrealizowania umowy jednakże nastąpiłoby to z powodu niewniesienia zastrzeżonej w umowie przedpłaty (wina uprawnionego) a nie z powodu niewyrażenia zgody na cesję (wina dłużnika).

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem II Instancji według norm przewidzianych przedstawiając wywód aprobujący zaskarżone orzeczenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Wstępnie zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ §2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Tym niemniej w zakresie niezbędnym dla przejrzystego zaprezentowania motywów rozstrzygnięcia należy również odnieść się do kwestii rzetelności ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy oraz oceny dowodów, która legła u podstaw tychże ustaleń.

Katalog zarzutów, które skarżący może uczynić podstawą apelacji jest w postępowaniu uproszczonym ograniczony do zarzutu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1 k.p.c.). Enumeratywne wyliczenie zarzutów mogących stanowić podstawę apelacji oznacza, że w postępowaniu uproszczonym ten środek odwoławczy ma charakter ograniczony, a sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach wyznaczonych przez treść podniesionych zarzutów apelacyjnych.

W apelacji zaprezentowano dwa zarzuty – naruszenia art. 509 k.c. oraz sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału procesowego. Analizę apelacji rozpocząć należy od drugiego z wymienionych zarzutów, gdyż ocena poprawności zastosowania prawa materialnego wymaga przesądzenia kwestii poprawności ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego.

Uznając bezpodstawność zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych podkreślić należy, że skarżący wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 505⁹ §1 k.p.c. nie przedstawił w tym zakresie wyводу wskazującego na powiązanie zarzucanego błędu z naruszeniem prawa (procesowego lub materialnego). Nie wynika z apelacji (sporządzanej wszak przez zawodowego pełnomocnika procesowego) na czym miałyby polegać naruszenie prawa skutkujące kwestionowanym obecnie brakiem poczynienia ustaleń co do jednostronnego wprowadzenia zakazu cesji uprawnień wynikających z niniejszej umowy. Już to powoduje, że w świetle regulacji postępowania uproszczonego, zarzut nie może być uznany za poprawnie sformułowany i jako taki nie może podlegać ocenie Sądu. Biorąc pod uwagę fakt, iż Sąd odwoławczy nie rozpoznaje z urzędu kwestii poprawności zastosowania prawa procesowego przez Sąd I instancji (poza naruszeniem norm skutkujących nieważnością postępowania), brak sprecyzowania jakie normy procesowe Sąd naruszył dokonując wadliwego ustalenia stanu faktycznego skutkuje bezzasadnością powołanego zarzutu.

Ubocznie jedynie zaznaczyć należy, że z przytaczanych przez pozwanego w apelacji oświadczeń (pism) powoda nie wynika, by powód sprzeciwiał się przelewowi wierzytelności. Przeciwnie – z dokumentów tych wynika jednoznacznie, że powód nie kwestionował uprawnień pozwanego do przeniesienia praw wynikających z umowy wskazując jedynie, że mimo przelewu pozwany będzie odpowiedzialny za spełnienie świadczenia pieniężnego należnego powodowi z tejże umowy. W apelacji nie przedstawiono wyводу pozwalającego na wyprowadzenie z powoływanych dokumentów tezy, iż powód „wprowadził” w trakcie trwania umowy jednostronny, sprzeczny z prawem zakaz przelewu.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 509 k.c. stwierdzić należy, że skarżący pominął w swojej argumentacji, iż Sąd przepisu tego w ogóle nie zastosował. Brak podstaw do zastosowania tej normy jest oczywisty, skoro w świetle ustaleń faktycznych (a także przytoczeń faktycznych w oparciu o które strony konstruowały swoje stanowiska procesowe) brak było jakichkolwiek podstaw do uznania, że doszło do zawarcia przez pozwanego umowy przelewu wierzytelności. Skoro faktu takiego nie prezentowano, to nie można zarzucać Sądowi Rejonowemu, że nie oparł rozstrzygnięcia o przepis regulujący nabycie wierzytelności na podstawie umowy. Sąd zatem trafnie ocenił powództwo w płaszczyźnie art. 483 i 484 k.c. oraz uznał, że nie zachodzą okoliczności wyłączające odpowiedzialność pozwanego za niewykonanie umowy.

Wywody dotyczące art. 509 k.c. i art. 519 k.c. miały w świetle uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego uzmysłowić pozwanemu brak podstaw dla uznania, że odwołanie się przezeń na brak zgody powoda na wstąpienie w więz

obligacyjną, objętą sporem w miejsce pozwanego innej osoby nie ma znaczenia dla oceny aktualizacji przesłanek z art. 484 k.c. i nie może być uznany za jednostronne oświadczenie zakazujące przelewu.

Pozwany starał się natomiast przekonać w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, że gdyby powód zgodził się na wstąpienie osoby trzeciej w miejsce pozwanego, to umowa zostałaby wykonana. Zatem pozwany zdaje się twierdzić, że w tym świetle niewykonanie umowy nastąpiło z przyczyn, za które nie ponosi odpowiedzialności.

Podkreślić należy, że twierdzenia pozwanego dotyczące jego przypuszczenia, że w przypadku dokonania przelewu wierzytelności umowa zostałaby wykonana i nie powstałoby roszczenie o zapłatę kary umownej, pozostają wyłącznie spekulacją, nieopartą argumentami dowodowymi. Ponownie więc stwierdzić należy, że nieuzasadnione jest w świetle materiału procesowego przekonanie pozwanego, że cesja jego wierzytelności z umowy (a więc roszczenia o wydanie drewna) miałyby znaczenie dla wykonania przyjętego przez pozwanego na siebie w umowie obowiązku (obowiązku odebrania umówionej ilości towaru i zapłaty ceny). Nie wyjaśnia też pozwany w szczególności tego, z jakich przyczyn niemożliwe było odebranie obciążającej pozwanego ilości drewna przez jego kontrahenta (osobę trzecią) bez umowy przelewu (np. przez upoważnienie tego podmiotu przez pozwanego do odbioru drewna od powoda i przekazanie na rzecz powoda świadczenia pieniężnego na podstawie art. 921¹ k.c. lub wykorzystanie innej konstrukcji prawnej), czy też zastosowanie się do pism powoda i przelanie wierzytelności przy uwzględnieniu tego, że pozwany pozostanie zobowiązany względem powoda za zapłatę ceny.

Brak argumentacji w tym zakresie nie pozwala na uznanie, że pozwany wykazał, iż nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania. Nie można bowiem twierdzić, że powód ponosi odpowiedzialność za niewykonanie zobowiązania z tej tylko przyczyny, że nie zgodził się na zawarcie umowy zwalniającej pozwanego z długu.

Odnosząc się do dalszych argumentów uzasadnienia skargi apelacyjnej stwierdzić należy, że za chybione należy uznać wywody odnoszące się do zasady *lex retro non agit* – zasada ta znajduje zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do przepisów praw pozytywnego. Nie można natomiast jej stosować w zakresie umownego kształtowania praw i obowiązków stron. Oświadczenia woli bowiem nie mogą być uznane za źródło prawa w systemie hierarchii źródeł prawa .

Nie jest zrozumiałe odwoływanie się do zasady *pacta sunt servanda* dla wykazania, że powód nie ponosi winy za niewykonanie umowy. Niewątpliwie z zasady tej wywodzić należy zobowiązanie dłużnika do spełnienia świadczenia zgodnie z treścią umowy. Zakaz przelewu, o ile nie wynika z przepisów ustawy lub właściwości zobowiązania, wymaga zastrzeżenia umownego (a więc zgodnych oświadczeń woli obu stron). Jednostronne oświadczenie woli powoda (niezależnie od braku podstaw do ustalenia jego treści zgodnie z wywodami skarżącego) nie mogło zatem w świetle powoływanego w apelacji przepisu wywołać skutku prawnego w postaci ograniczenia pozwanego w rozporządzeniu prawami wynikającymi z umowy. Jak wskazano jednak wyżej nie przedstawiono żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż pozwany dokonał przelewu wierzytelności, a jedynie z przyczyn leżących po stronie powoda (np. odmowa świadczenia do rąk cesjonariusza) doszło do niewykonania umowy między stronami.

Trafnie też Sąd Rejonowy zwraca uwagę, że pozwany pomijał w swojej argumentacji kwestię przejęcia jego długu względem powoda (błędnie utożsamiał przelew wierzytelności z przejęciem długu). W tym zakresie nie przedstawiono żadnej polemiki prawnej w apelacji powielając w istocie stanowisko prezentowane w toku postępowania przed Sądem Rejonowym. Przypomnieć należy ponownie, że zgodnie z przywoływaną przez skarżącego zasadą *pacta sunt servanda*, to dłużnik ma obowiązek względem wierzyciela do spełnienia świadczenia i odpowiada za zaniechanie w tym zakresie. Argumentacja pozwanego sprowadza się zaś do twierdzeń, iż obowiązkiem powoda było wyrażenie zgody na zmianę osoby uprawnionej do odbioru drewna a jednocześnie zobowiązanej względem powoda do wykonania umowy. W ocenie Sądu odwoławczego materiał procesowy tezy o istnieniu takiej powinności nie potwierdza. Wreszcie dostrzec należy ponownie, że w korespondencji między powodem a pozwanym powołanej w apelacji w sposób prawidłowy przedstawiono skutki prawne dokonania przelewu wierzytelności wskazując, że pozwany pozostanie zobowiązany do zapłaty należności za drewno. Błędnie zatem w apelacji wskazuje się, że powód sprzeciwiał się cesji wierzytelności.

Przyjąć co najwyżej należy, że powód nie wyrażał zgody na zwalniające przejęcie długu pozwanego przez nabywcę wierzytelności, do czego z kolei posiadał prawo w świetle art. 519 §2 k.c..

Z przedstawionych przyczyn na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalono.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c.

Pozwana przegrała postępowanie przed Sądem II Instancji, w całości i jest zobowiązana zwrócić powódce na podstawie art. 98 k.p.c. kwotę 90 zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej w kwocie ustalone na podstawie § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.